

MANDAG

«8. MAI»

Kristiansund N.

Box 41

Utgiver og redaktør

Forretningsfører

Nils Vikdal

Per Kvendbø

Kontor: Fløyveien 25 — Telefon 1330

Abonnementspris kr. 12.— pr. år

Forberedelser til neste gang

Når den dagen kommer, at historikeren — den ubestikkelige og upartiske gransker — skal begynne å analysere forspillet og årsakene til 9. april, vil han forlange alle kortene på bordet, og det blir en svart dag for de radikale partier. Tenk bare på herr Monsen, som endog ble «forsvarsminister» i Nygårdsvolds regjering i 1935 og hvis fornemste oppgave var å avvepne landet både materielt og mentalt — altså den mann, som landets kårne endog i 1945, da regnakapet skulle gjøres opp, valgte til stortingets førstepresident! Så lite hadde de lært og så lite forstod de av tragediens omfang, at de på denne måte spiste den kålen, som de selv hadde spyttet i.

Ennå verre var det at det straks meldte seg elementer, som på ny ville svekke forsvarsånden og at det måtte et skraldende tordenvær til, før de under press av Vestens selvherrer måtte gå til handling. Det er og kan være delte meninger om den pakt, som ble resultatet av den panikkartede oppvåknen, men de har i hvert fall våknet, selv om prisen er blitt høy. Ennå er det imidlertid bare en begynnelse, og selvom det tekniske materiell til forsvaret nå etter alt å dømme skal begynne å strømme inn på løpende bånd, er det langt igjen, før den mentale innstilling blir tilfredstillende. Og her tenker vi ikke minst på sivilbefolkningen og dens stilling under et nytt verdensoppgjør. Vi har gjentagne ganger spurt om Haagerkonvensjonene fortsatt gjelder og om vi, som fulgte dem og våre høyeste myndigheters pålegg om å bevare ro og orden, også neste gang skal vandre i politisk fengsel. Men vi har ikke fått noe svar. Selvfølgelig, hadde vi nær sagt.

Nå synes forsvarskommisjonen å ha beskjefte seg noe med spørsmålet, og den har planer om et Statens informasjonskontor, som skal tre i funksjon etter myndighetenes bestemmelse i krig eller under krigsfare. På forhånd skal det legges tilrette et organisert samarbeide mellom presse og kringkasting på den ene side og landets politiske ledelse, det militære forsvar og sivilforsvaret på den annen side. Når det er tale om okkupasjon, sier forsvarskommisjonen, må det nå skapes klarhet over, hvilke tiltak som er nødvendige for å hindre, at presse og kringkasting skal kunne brukes av fienden for hans formål, samtidig som man må klarlegge det behov som foreligger for å gi befolkningen meldinger. Dette blir sikkert en svær oppgave med mange motstridende faktorer.

Spørsmålet om et presseorgan skal fortsette eller settes ut av funksjon kan ikke overlates til det selv å avgjøre. De nødvendige tiltak på dette område må planlegges og organiseres som en militær oppgave i samarbeide med de sivile myndigheter. Altså ikke planløst som sist, da representanter for den norske presse henvendte seg til Londonregjeringen om direktiver, men ikke ble verdig svar engang! Det var vel heller ikke å vente, så vett-skremte som regjeringens medlemmer var. Men resultatet var at mange pressemenn måtte vandre i politisk fengsel, da de samme herrer vendte hjem fra landflyktigheten på den nye okkupasjonsmakts vinger.

Hvorom allting er, så langt er vi imidlertid kommet i dag, at problemene er tatt opp, men oppriktig talt synes vi at det haster med å komme videre. Vi har ingen tillit til A-regjeringen i den henseende, fordi sporene skremmer. Og all den unnfalighet som vises overfor femtekolonnevirksomheten her i landet sammen med den bitre erfaring fra okkupasjonstidens pressevirksomhet og fra m. p. p.-tiden etterpå gjør, at vi fortsatt vil mase på. Det er vel og bra med kommisjoner, men bedre med handling. La oss derfor uten mer anakk få bindende direktiver, så vi kan vite, hva vi har å holde oss til, når de andre utvilsomt forsvinner ut av bildet.